

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2014/2015
03.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Лидије Ђукић, Снежане Андрејевић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље М.М.1 из Т., чији је пуномоћник Д.Л., адвокат из Т., против тужене М.М.2 из Т., чији је пуномоћник Ј.К., адвокат из Т., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 524/15 од 26.06.2015. године, у седници одржаној 03.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 524/15 од 26.06.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 524/15 од 26.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 11727/2013 од 01.04.2014. године ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да тужилци плати 171.040,00 динара са затезном каматом од дана утужења, као и да се обавезе тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка; ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженој накнади судске трошкове од 53.124,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Гж 524/15 од 26.06.2015. године потврђена је пресуда Основног суда у Новом Саду П 11727/2013 од 01.04.2014. године и жалба тужиље је одбијена као неоснована.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о посебној ревизији тужилца, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају, у ревизији се не указује која су то правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана да би се одлучивало о ревизији као изузетно дозвољеној, такође уз ревизију нису приложене правноснажне пресуде у којима је у идентичној чињеничној и правној ситуацији донета другачија одлука, да би постојала потреба за уједначавањем судске праксе, осим тога у овој парници нема ни потребе за новим тумачењем права. У ревизији се фактички оспорава правилност утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 506. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

Чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 06.04.2009. године, а вредност предмета спора од 171.040,00 динара очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, тако да ревизија тужиле није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**